

Kategorie do 15 let

6. místo Anna Zákoutská – Ó to rajče

Za sedmero horami a sedmero rajčatovými poli žil muž jménem Otto, kterému říkali šašek, přestože toto označení nesnášel. „Jsem kejklíř, nebo pouliční umělec,“ říkával, ale nikdo ho neposlouchal.

Každé ráno si oblékl svou jedinou košili a černobílý kabát, naplnil kapsy triky a vyrazil do ulic. Vystupoval na trzích, na návsích i u dveří krčem. Smál se, vyprávěl příběhy a vtipy, dělal grimasy a imitace. Děti ho milovaly. Dospělí si z něj často dělali legraci, ale někteří se na něj dívali zamyšleně.

„Máš dar, chlapče,“ řekl mu jednou postarší pán v drahém kabátě, který se zastavil, když Otto napodobil městského radního s dokonalým výrazem nadřazené pýchy. „Jen kdybys ten dar uměl prodat. To bys mohl být někde úplně jinde.“

Ta věta v Ottově hlavě zůstala ležet ještě dlouho po vystoupení. Večer si sedl na starý kufr ve svém pokoji a přemýšlel. Nechtěl celý život žít z drobných. Nechtěl být tím, komu se smějí, ale tím, koho obdivují. Otto zvedl hlavu, zahleděl se do budoucnosti, která ho čekala, a rozhodl se: Vystoupím z davu a rozesměju celý svět.

Zpočátku to bylo těžké. Nabízel své služby na plesích, v salonech, na večírcích bohatých měšťanů. Ale pokaždé, když vstoupil s úsměvem a svým drahocenným kabátem, nastalo trapné ticho.

„To je kdo?“

„To sem jako někdo pozval šaška?“

„Bože, tohle je zábava pro vandráky, ne pro nás.“

Otto se cítil menší a menší. Ale stále se nechtěl vzdát. Během těch trapných večerů si začal naslouchat. Pozoroval, jak se lidé chovají a o čem mluví. Během tří týdnů zjistil tolik život měnících informací, kolik by jinak nezískal ani za tři životy.

Jednou, když opět vystupoval, zaslechl mladého obchodníka, jak si stěžuje na jídlo: „Dnešní farmáři vůbec netuší, jak se pěstují rajčata. Tohle je naprosto odporné. Jak to někdo vůbec může vzít do ruky, natož z toho něco uvařit.“

V tu chvíli Ottovi svitlo. Začne byznys – a ne ledajaký. Bude pěstovat rajčata a ukáže všem těm arogantním šaškům, zač je toho loket. Sundal svůj milovaný kabát a oblékl prostou košili a kalhoty. Za své naspořené peníze si koupil malý pozemek, který proměnil v pole.

Začátky byly těžké. Půda byla tvrdá a ruce měl brzy mozolnaté. Ale měl odhodlání a nový cíl, ale měl hlavně – humor, který dokázal rozjasnit i ty nejúnavnější dny, jako paprsek slunce dopadající na mrtvou půdu. A tak si postupně kolem své malé zahrady vytvořil „rajčatovou show“. Vyprávěl vtipy, žongloval s rajčaty a vyhlašoval soutěže typu: „Kdo najde nejhranatější rajče, vyhrál!“ Mnozí si mysleli, že je to naprostá hloupost. Vždyť obětoval už tak docela úspěšnou kariéru pro rajčata – a teď z toho ještě dělá show. Jiní si mysleli, že se zbláznil. Ale Otto věděl své.

Po ustavičné tvrdé práci se mu vše konečně vyplatilo. Jeho byznys začal vzkvétat. Jeho nová metoda pro pěstování šťavnatých, velkých rajčat, kterou tak dlouho zdokonaloval, byla konečně perfektní. Jeho podnikání rostlo a brzy se stal uznávanou osobností v rajčatovém průmyslu.

A co víc – byl zván na podnikatelské snídaně, galavečery a další společenské akce. Tam už ho nikdo neoslovil „šašek“. Teď to byl Otto Rajče, charismatický vizionář se smyslem pro humor a geniální marketing.

Po dvou týdnech pravidelných setkání s měšťany a šlechtou by nikdo nepoznal, že někdy vůbec sáhl na motyku či vidle. Bylo to, jako by byl pro tento luxusní život stvořen. Díky své rychle nabyté eleganci a šarmu, který si uchoval, přestože byl již postarším mužem, okouznil nejednu dámu.

Připadalo mu úsměvné a vcelku vtipné, jak se teď – původem obyčejný šašek – nachází přímo v centru všeho dění. Ani jediná osoba v něm nepoznala toho kejklíře, který měl tolik ambiciózních snů. Ani ti, kteří dříve s posměchem sledovali jeho vystoupení. Role se, jak se zdá, tak trochu prohodily – a jeho nynější kolegové byli těmi pravými šašky a vtipy, kterými se mu dříve tak sebevědomě vysmívali.

Jenže bylo tu něco, na co Otto úplně zapomněl. Z jeho bývalých kejklířských kolegů se mu občas někdo ozval: „Otto, nechtěl bys podpořit naše pouliční vystoupení? Pořádáme festival...“ Ale Otto byl často zaneprázdněný svým úspěchem. Na dopisy a zprávy odpověděl asistent, nebo neodpověděl nikdo.

Místo večerů s přáteli měl večere s investory. Místo žonglování podepisoval smlouvy. A místo smíchu v uličkách teď slyšel tlumené smíchy v zasedacích místnostech.

Postupně jeho kamarádi přestali usilovat o obnovení přátelství. Dopisů ubývalo... až přestaly přicházet úplně. Otto si toho ale vůbec nevšiml. Byl totiž zabraný do své práce. Spíše řečeno – už mu na této části života vůbec nezáleželo. Zanechal ji za sebou. Nadobro.

Po mnoha dalších letech obcházení společenských událostí a spolků se rozhodl ukončit svou kariéru a odešel zpět na venkov, kde trávil dny ve své vile. Sám.

Jednoho večera seděl na terase své vily u sklenky rajčatového džusu. Otevřel starou krabici, kde měl schované rekvizity z mládí. Černobílý kabát, míčky na žonglování, malý dřevěný slon – dárek od jednoho pravidelného malého fanouška.

Chvíli na ně koukal. A pak se z dálky ozval smích. Dětský, upřímný, nezkažený. Připomněl mu, proč kdysi vůbec začal. Proč se tolik snažil. Na chvíli mu v hlavě svítla myšlenka, jestli tohle všechno mělo vůbec smysl. To hraní si na boháče. Ta jeho posedlost ukázat, že se všichni mýlili.

Byl díky této „pomstě“ šťastný?

Na chvíli zavřel oči.

A poprvé po letech ho napadlo, jestli to velké šťavnaté luxusní rajče, které tak dlouho pěstoval... nebylo jen jiná forma masky.